

at han ogsaa virkelig hørte til de kaldede. Der var derfor gaaet et Stød igennem ham, dengang den underlige lille Mand paa sin profetiske Maade havde talt om »den ledige Kongetrone«. Hans Ungdoms fejreste Haab — det, han i Grunden forlængst havde sluppet — vendte ved disse Ord stormende tilbage i hans Sind som en bortskræmt Ørn til sin Rede.

Han vaktes først af sine Tanker, da Sangen hørte op og Bifaldet — ledet af Ivan — raslede gennem Salen som en Hagelbyge. Han lettede Skulderen fra Væggen og skyndte sig bort. I det samme kom han til at tænke paa Nanny, der endnu ikke var vendt tilbage med sin Kavalier. »De morer sig nok godt,« sagde han til sig selv, og der paakom ham pludselig en bitter Lyst til at gøre en Afstikker ned i Haven for at se, hvad de vel tog sig for derude i Mørket og Ensomheden.

Henne ved Døren stødte han paa Onkel Heinrich. Den gamle Buk havde i Dagens Anledning ladet sig krølle over hele Hovedet og bar med Frækhed sin store, falske Brillantnaal, der straaledede i hans Skjortebryst som en kongelig Æresgave.

Per vilde gaa ham forbi. Han havde siden sin Hjemkomst saavidt muligt undgaaet denne det salomonske Hjemms onde Dæmon, der vedblivende gav sig Mine af at være hans Velgører,